

II.g.2.3. AUS AQUÀTIQUES: EVOLUCIÓ I COMPARATIVES DELS CENS D'HIVERN A LES PRINCIPALS ZONES HUMIDES

➤ *Abans d'imprimir el contingut d'aquest document valori si és realment necessari. Per respecte al medi ambient, moderem el consum de paper.*

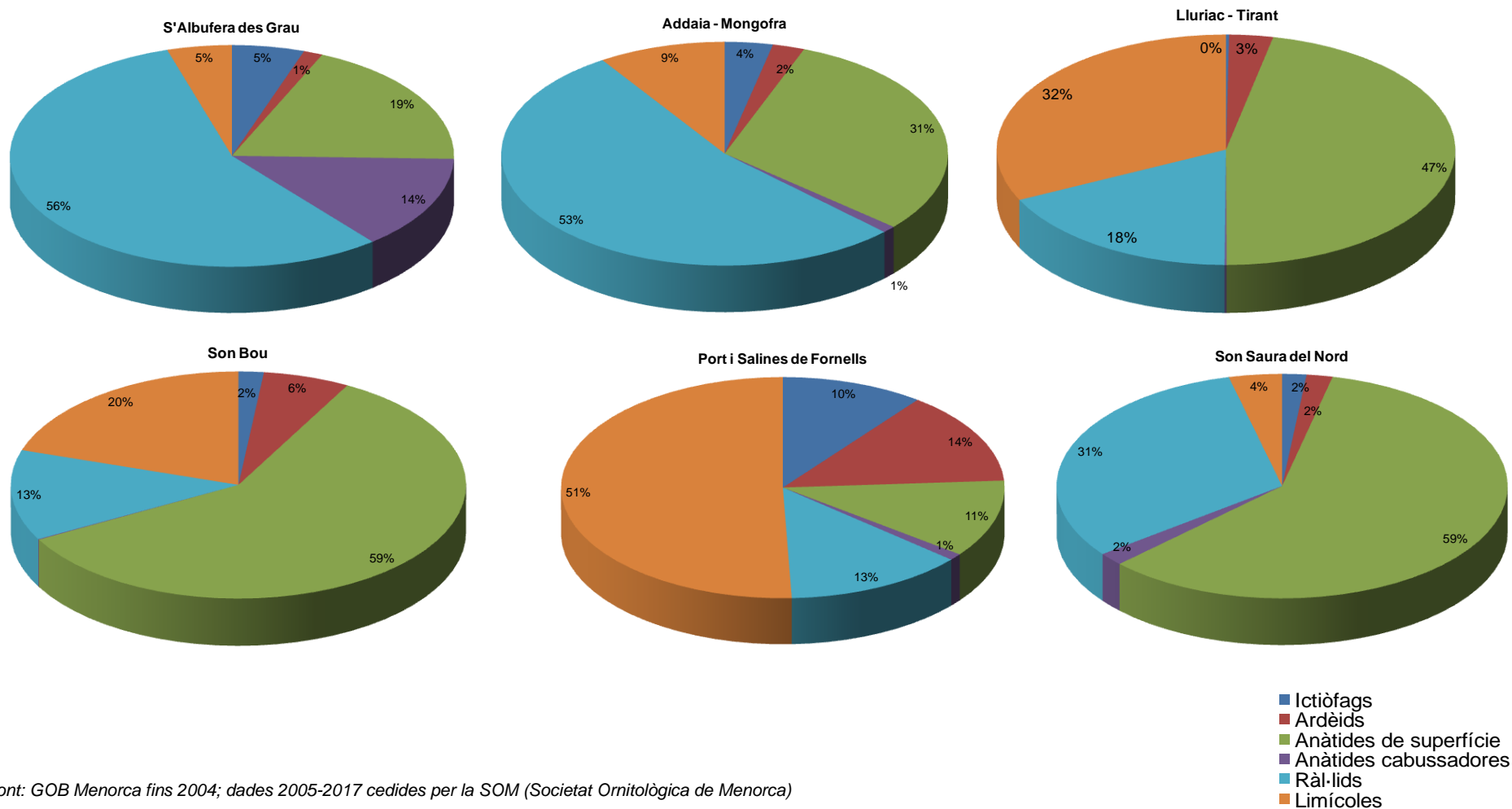
Una vegada analitzats els valors d'abundància i diversitat d'aus aquàtiques pel conjunt de Menorca en l'indicador anterior, ara és el moment de fer una comparació de les característiques de cada zona humida en particular i de l'evolució que ha seguit cadascuna. En els documents posteriors s'analitzarà el procés seguit per cada una de les principals zones humides a nivell individual.

Per començar, val la pena destacar la notable recuperació dels valors a la dècada dels 2000 en algunes de les zones, indicant un bon estat general de conservació de les zones humides de Menorca, i també la seva relació a les precipitacions enregistrades, que també tenen molt a veure amb aquest augment detectat. No obstant, aquesta evolució positiva no s'ha donat per igual en totes les zones humides.

Primerament, s'ha fet una representació dels percentatges d'aus per grups ecològics majoritaris a cada una de les principals zones humides durant el període 1990-2017 (veure **gràfic 1**).



Vista aèria de la façana litoral de s'Albufera des Grau

Gràfic 1. Percentatge d'individus per grups ecològics per a les principals zones humides (dades 1990-2017).

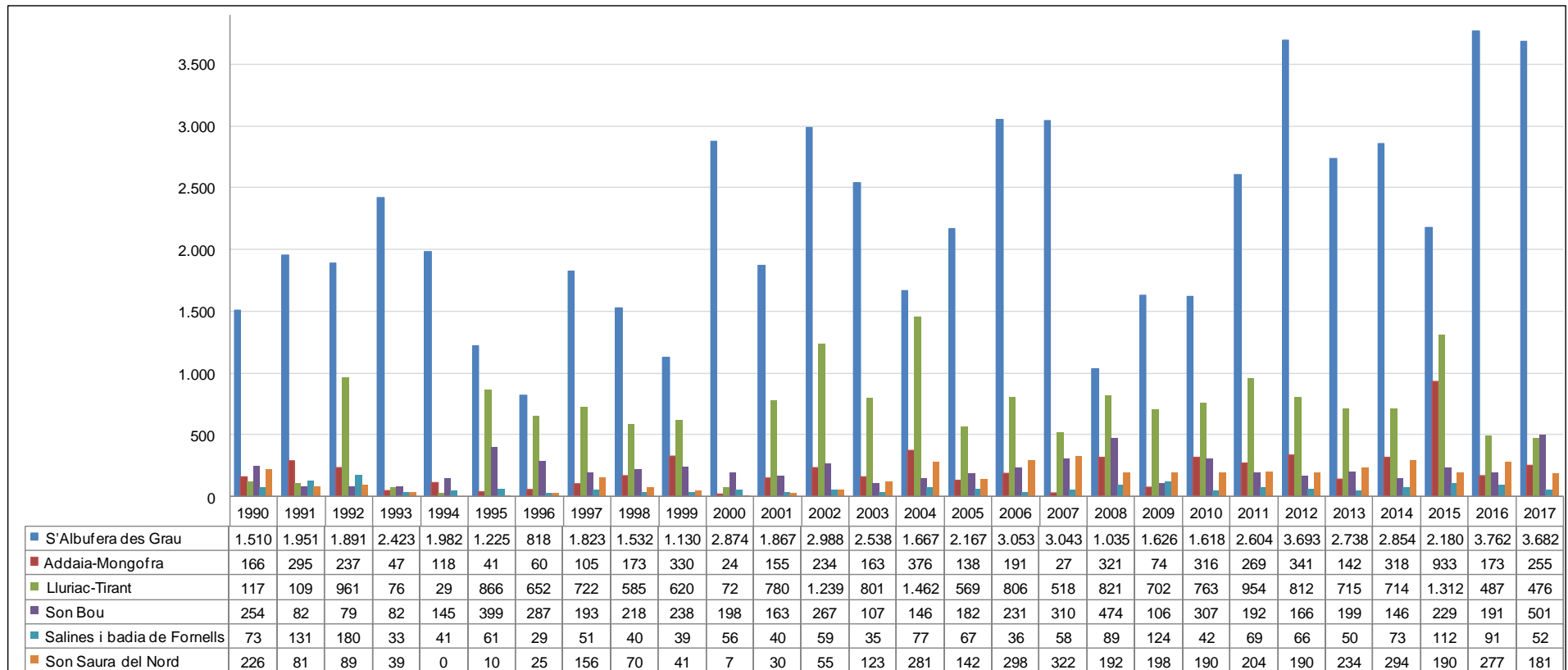
Font: GOB Menorca fins 2004; dades 2005-2017 cedides per la SOM (Societat Ornitològica de Menorca)

Elaboració: OBSAM

Observant els diferents gràfics, es pot deduir que les diferents condicions i característiques naturals de cada hàbitat afavoreixen un grup o altre d'aus aquàtiques. Amb aquesta representació ja es dona una idea de la diversitat d'ambients aquàtics existents a Menorca. Cal destacar que el grup amb més exemplars són el ràl·lids, que en el cas de s'Albufera des Grau i Addaia-Mongofra, representen més del 50 %. Pel que fa a les anàtides de superfície són el grup majoritari, a Son

Saura del Nord, el prat de Son Bou i al prat de Lluriac – Tirant, amb poca profunditat. Els limícoles són el grup predominant a les Salines i Port de Fornells, ja que aquestes zones tenen una major influència marina i superfície de terrenys intermareals. Les anàtides cabussadores, només tenen una presència destacada a s'Albufera des Grau, on hi ha suficients espais d'aigües lliures i profunditat pel seu establiment. Els ictiòfags i ardèids, presenten valors baixos en gairebé totes les zones, amb una presència més representativa a la zona de Fornells.

Gràfic 2. Evolució comparativa del nombre total d'aus aquàtiques a les principals zones humides de Menorca.

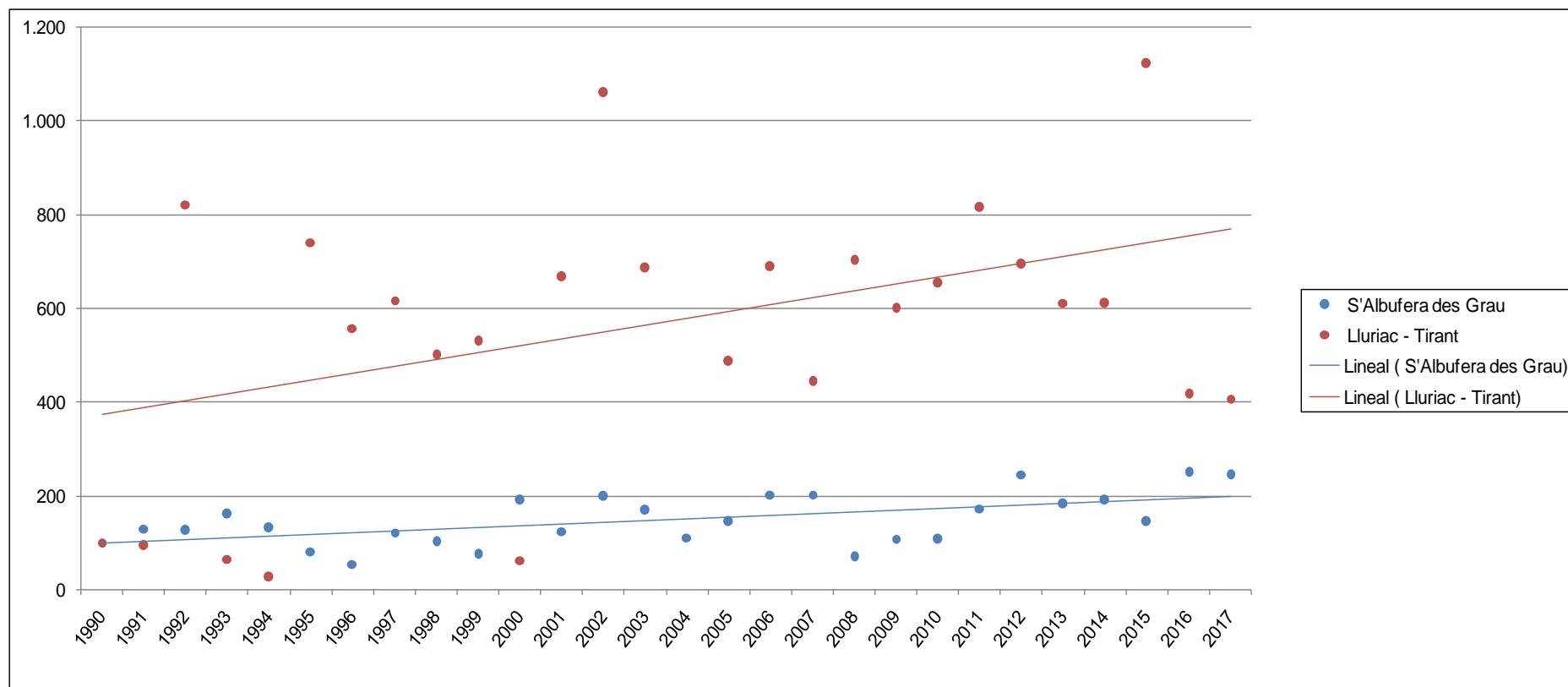


Font: GOB Menorca fins 2004; dades 2005-2017 cedides per la SOM (Societat Ornitològica de Menorca)

Elaboració: OBSAM

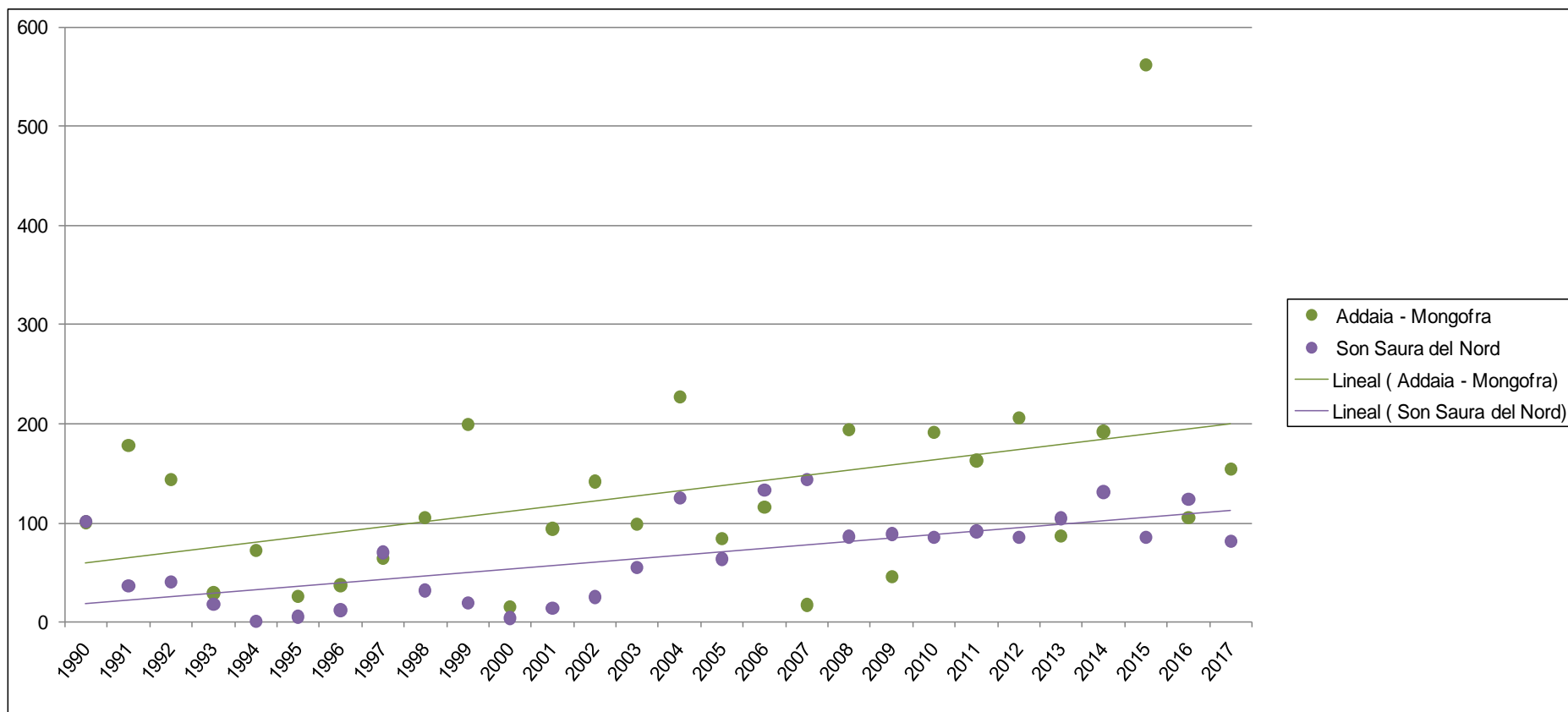
Una vegada observades les diferències en quant a característiques entre zones humides, en el **gràfic 2**, es pot valorar el pes de cada zona humida en el total d'aus aquàtiques. Queda clar, que pel que fa a abundància d'aus, la zona humida més important de l'illa és s'Albufera des Grau, molt per damunt de les altres. S'ha de dir que en funció del règim hídric durant els mesos d'hivern o la prolongació d'èpoques seques, les diferències poden ser molt notables d'un any a l'altre en quant al total d'exemplars a cada zona. Alguns anys la zona de Lluriac – Tirant li ha fet un poc d'ombra a s'Albufera concentrant una major part dels exemplars, seguit de les zones d'Addaia-Mongofra i Son Saura del Nord (també anomenada Albufera des Mercadal), i finalment, Son Bou i les Salines de Fornells. Açò fa que l'evolució observada per cada zona humida sigui força irregular, però es pot intentar veure de forma més clara representant els valors en gràfics de format índex 100, en els següents gràfics.

Gràfic 3. Tendència en els censos totals d'aus aquàtiques per zones humides durant el període 1990-2017 (Albufera des Grau i Lluriac).

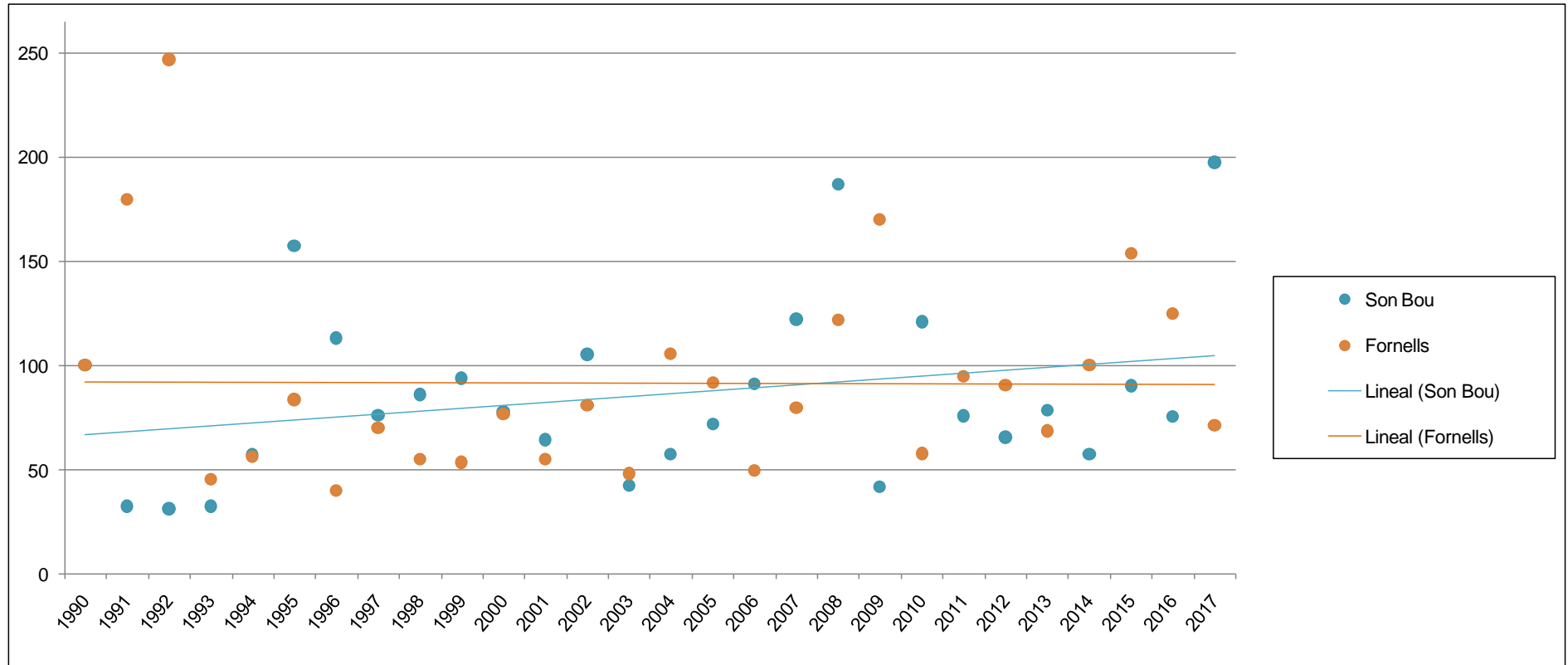


Tot i que existeixen altres tècniques estadístiques més sofisticades per a la representació de tendències, els gràfics en format índex 100 presenten l'avantatge de la seva simplicitat. Una simplicitat que ajuda a la seva comprensió però que a vegades sintetitza en excés la sèrie de dades. En qualsevol cas, les lectures no serien gaire divergents. En el **gràfic 3** s'observa l'excel·lent evolució que ha seguit el Prat de Lluriac – Tirant des del 1990 cap a l'actualitat, a pesar de la seva irregularitat. També, s'Albufera des Grau presenta una bona tendència arribant a duplicar els registres de principis dels anys 90.

Gràfic 4. Tendència en els censos totals d'aus aquàtiques per zones humides durant el període 1990-2017 (Addaia i Son Saura del Nord).



En el **gràfic 4** es veu com les zones d'Addaia-Mongofra i Son Saura del Nord han passat d'una situació per sota de l'any base (1990=100) al principi de la sèrie, a una situació francament bona al final de la mateixa. En aquest cas és especialment rellevant la gran diferència de comportament de Son Saura del Nord als anys 90 respecte del 2003 cap aquí.

Gràfic 5. Tendència en els censos totals d'aus aquàtiques per zones humides durant el període 1990-2017 (Son Bou i Salines de Fornells).

En el **Gràfic 5** s'observa com Son Bou i Salines de Fornells no aconsegueixen acabar la sèrie per damunt de l'any de base (1990=100). Tampoc no es pot donar massa importància al signe ascendent o descendent de la tendència ja que depèn molt de l'any inicial, però sí que es pot afirmar amb certesa que aquestes dues zones humides no han experimentat una millora evident com les altres quatre estudiades. El cas és especialment rellevant per Son Bou, on les precipitacions més abundants dels darrers 15 anys s'haurien d'haver traduït en un augment de les aus hivernants a en aquesta zona. Les Salines i Badia de Fornells, amb una major influència marina i no tant sotmesa al règim pluviomètric, l'explicació potser s'hauria de buscar en molèsties per freqüentació de persones en aquesta zona (pressió humana difusa).



Varietat d'ardèids i limícoles a la bassa del Prat de Lluriac (Foto: Damià Coll Pons)